

Ang Gantimpala ng Paglilingkod

"Sapagkat ang Anak ng Tao ay hindi pumarito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod at ibigay ang kaniyang buhay bilang pantubos para sa marami."

Marcos 10:45

Malapit nang magwakas ang ministryo ni Jesus. Mahigit tatlong taon nang tinatawag at tinuturuan ng Guro ang kaniyang mga alagad. Nakilala nila Siya bilang ang Mesiyas, ang tagapagmana ng lahat ng mga pangako ng Diyos, ang siyang magtatatag ng Mesiyantikong kaharian na magpapala sa lahat ng angkan ng sangkatauhan—ang mga patay pati na ang mga buhay. Genesis 22:18; Galacia 3:8

Ang Guro ay partikular na nagkumpirma sa kanila na, kung magiging tapat sila, uupo sila kasama niya sa kanyang trono. (Mateo 19:28). Gayunpaman, hindi niya sinabi sa kanila na ang kanyang kaharian ay magiging espirituwal, at na kakailanganin nila ang "pagbabago" ng "unang pagkabuhay" bago sila maging mga kalahok nito. (1 Corinto 15:51,52; Pahayag 20:6). Hindi pa niya ipinaliwanag sa kanila na magkakaroon ng isang buong kapanahunan bago sila maging bahagi ng kaharian, at bago itatag ang kaharian mismo sa gitna ng mga tao. Gayunpaman, binanggit na niya ang lahat ng ito. Sinabi niya, "Marami pa akong sasabihin sa inyo, ngunit hindi ninyo ito matiis ngayon. Ngunit pagdating ng Espiritu ng katotohanan, ...

ipahahayag niya sa inyo ang mga bagay na darating." Juan 16:12,13

Ngunit sinimulan ni Jesus na ibunyag sa mga alagad ang isang bahagi ng balitang kinakailangan nilang malaman at maunawaan, baka lubos silang malunod at mawalan ng pag-asa. Sinabi niya sa kanila na siya'y paakyat sa Jerusalem; doon ay magdurusa siya ng maraming bagay at papatayin. Si Pedro, na laging matapang, ay sa pagkakataong ito'y nagdala ng mabigat na pagsaway sa kanyang sarili. Sinubukan niyang itama ang Guro. "Hinding-hindi, Panginoon!" ang sabi niya. Hindi kailanman mangyayari iyan sa Iyo!" Naniwala si Pedro na si Jesus ang Mesiyas ng Israel at malapit na Niyang itatag ang Kanyang kaharian. Hindi niya maisip na papatayin ang Panginoon. Gayunpaman, pinagalitan ni Jesus si Pedro, na sinasabi, "Lumayo ka sa akin, Satanas! Ikaw ay isang pakikibagabag sa akin; sapagkat hindi mo pinapansin ang mga bagay na mula sa Diyos, kundi ang mga bagay na mula sa mga tao." Mateo 16:21-23

Sa araling ito, isinama rin ni Jesus ang pahayag na siya ay "ibabangon muli sa ikatlong araw." (Mateo 16:21). Gayunpaman, dahil hindi maisip ng mga alagad na mamamatay si Jesus, ang mga karagdagang salitang ito ay tiyak na tila isang "madilim na kasabihan" ng Guro na napakamisteryoso. Marahil ay naalala rin nila ang mga salita ni Jesus sa ibang pagkakataon, "Maliban kung kayo'y mangan ng laman ng Anak ng tao, at uminom ng kaniyang dugo, kayo'y walang buhay sa inyo." (Juan 6:53). Isa pa itong mahirap na pahayag na hindi nila naintindihan.

Maraming pagkakataon na hindi maintindihan ng mga alagad ang kahulugan ng mga salita ng Guro; madalas itong tila kakaiba sa kanilang inaasahan. Sa kanilang kapurihan, nagkaroon sila ng sapat na pananampalataya upang ipagpatuloy ang pagsunod kay Jesus, ngunit paano nila maiintindihan ang mga salitang sinabi niya? Hindi nila lubos na naintindihan ang sitwasyon at ang sinabi sa kanila ni Jesus hanggang pagkatapos ng Pentekostes. (Gawa 2:1-4). Doon sinimulan ng Banal na Espiritu na linawin ang banal na kaayusan ng Diyos—na ang paghihirap ni Cristo, kasama ang kanyang mga miyembro, ang iglesia, ay dapat mauna bago mailahad ang kaluwalhatian ng kaharian at magsimula ang mga pagpapala sa mundo. 1 Pedro 1:11

Sa Kanan at Kaliwa

Isinasaad ng isa pang Ebanghelyo na ang ina nina Santiago at Juan ay sumama sa kanila at inihayag ang kanilang pakiusap: "Ibigay mo sana na ang dalawang anak kong lalaki ay makalukluk, ang isa sa iyong kanan at ang isa sa iyong kaliwa, sa iyong kaharian." (Mateo 20:20,21). Naniniwala sila na malapit nang dumating ang panahon ng pamamahagi ng mga karangalan ng kaharian. Hindi natin kailangang isipin na hinangad ng dalawang minamahal na alagad na ito ang mga posisyong pinakamalapit sa Guro dahil lamang sa ambisyon. Sa halip, naniniwala tayo na tunay nilang minahal ang Panginoon at dahil dito, inakala nilang mas pahahalagahan nila ang pagiging malapit sa Kanya kaysa sa iba pang mga alagad. Sa katunayan, pinayagan silang lumapit nang higit kaysa sa karamihan sa labindalawa. Sa ilang espesyal na

pagkakataon, dinala ng Panginoon kasama niya sina Santiago at Juan, pati na rin si Pedro. Nasa kaniya sila sa banal na bundok, nang muling mabuhay ang anak na babae ni Jairus, at sa hardin ng Getsemani. (Mateo 17:1-5; Lucas 8:41,42,49-56; Marcos 14:32-34). Sila ay mga tapat na alagad na labis na minahal ng Panginoon.

Pansinin natin nang mabuti ang mga salita ni Jesus. Ipinahayag niya na bagaman magkakaroon ng mga pambihirang puwesto sa kaniyang kaharian, hindi niya ito ipamimigay, kundi ng Ama. Sinabi niya, "ang umupo sa aking kanan at sa aking kaliwa ay hindi akin na ibigay, kundi ibibigay ito sa mga inihanda ng aking Ama." Mateo 20:23

Ang Ama ang kumakatawan sa ganap na katarungan at katuwiran. Ang mga posisyon sa makalangit na yugto ng Milenyal na kaharian, anuman ang maging anyo nito, ay hindi ibibigay batay sa simpleng paboritismo, kundi nakabatay sa katapatan at kwalipikasyon, at ang lahat ay sa pamamagitan ng biyaya. (Efeso 2:8). Ang Panginoong Jesus mismo ang magkakaroon ng pinakamataas na lugar, sapagkat siya ay karapat-dapat. "Karapat-dapat ang Korderong pinatay upang tumanggap ng kapangyarihan, at kayamanan, at karunungan, at sikanan, at karangalan, at kaluwalhatian, at pagpapala." (Pahayag 5:12). Tunay nga, ipinagkaloob ng Ama sa ating Panginoon ang karangalan at malaking kaluwalhatian, at itinaas Siya sa kanang kamay Niya. Ang kasukdulan ng kaluwalhatian ng kaniyang kaharian ay darating kapag ang iglesia, ang katawan ni Cristo, ay nakumpleto na at ang lahat ng "tinawag,

pinili, at tapat" ay nakatanggap na ng ipinangakong "korona ng buhay." Pahayag 17:14; 2:10

Ang Kaharian na Tinutukoy

Sa loob ng maraming siglo, naghari ang kalituhan sa mga Kristiyano tungkol sa kaharian ng Mesiyas na madalas banggitin ni Hesus at ng mga apostol. Gayunpaman, sa simula ay walang kalituhan, at gayundin sa halos dalawang daang taon matapos ang panahon ni Hesus. Naintindihan nang lubos ng Maagang Simbahan ang pangako na muling darating ang Mesiyas. Tatanggapin Niya ang simbahan upang magkaroon ng kaluwalhatian kasama Siya at itatag ang kaharian ng banal na kapangyarihan para sa pamamahala ng mundo at sa pagpapasailalim ng lahat ng bagay sa kalooban ng Diyos; at alam nila na ang mesiyanikong kahariang ito ay mangangailangan ng isang libong taon upang matupad ang misyon nito. Juan 14:2,3; Mateo 25:31; Pahayag 20:6

Gayunpaman, kalaunan ay sumulpot ang isang teorya na nagsasabing ang simbahan sa lupa ay dapat na organisahin bilang kaharian ng Mesiyas at sakupin ang mundo bago ang Ikalawang Pagparito ni Jesus. Ang pananaw na ito na hindi ayon sa kasulatan ay binago ang buong takbo ng kasaysayan ng simbahan. Hindi na ang pangangaral ng Ebanghelyo ang nakatuon sa pagtawag at pagpapa-perpekto sa isang "maliit na kawan," na magkakaroon ng taingang nakakarinig at pusong nagpapahalaga, upang ihanda silang ito para sa karangalan at kaluwalhatian ng kaharian. (Lucas 12:32). Sa halip, nagbago nang malaki ang takbo. Pagkatapos noon, ang pagsisikap ay nakatuon sa pagkamit ng kapangyarihang sibil. Nagsimula ang

mga pakana, inihayag ang mga huwad na pag-angkin, at sinikap na makontrol ang mga hari at mga bansa. Ginamit ang mga pag-uusig; at hangga't maaari, hinihikayat at tinatakot ang mga pinuno ng sibil, upang maitatag ang pandaigdigang dominasyon ng simbahan.

Sa isang panahon, namulaklak ang mga pagsisikap na ito; ngunit mula nang magsimula ang ika-19 na siglo, halos nawala na ang kaisipan ng pamumuno ng simbahan sa mundo. Sa nagresultang kalituhan, marami ang nawalan ng buong pananampalataya sa kaharian ng Mesiyas, at iilan na lamang ang naghihintay rito sa Ikalawang Pagparito ni Cristo. Sa kalituhan, ang ilan ay tinatalakay ang isang espirituwal na kaharian bilang naninirahan lamang sa puso ng mga mananampalataya. Ang iba naman ay naniniwala na ang kaharian ni Cristo ay ngayon ay kinakatawan na sa mga dakilang pamahalaan ng mundo. Gayunpaman, lalo silang nalilito kapag iniisip nila kung bakit ang ilang bahagi ng kaharian ng Mesiyas ay nagtayo ng malalaking hukbo upang posibleng makipagdigma o wasakin ang ibang bahagi ng iisang kaharian.

Ang naging resulta ng lahat ng kalituhang ito ay para sa maraming nagpapahayag na Kristiyano, ang mga katuruan ng Bibliya ay tila hindi magkakatugma o lohikal. Kung hindi, makikita nila na sina Santiago, Juan, at ang iba pang mga apostol ay hindi maaaring umupo sa "labindalawang trono" kung walang naghaharing kaharian. (Mateo :19:28). Makikita rin nila na ang kaharian ay dapat pang darating, alinsunod sa Panalangin ng Panginoon: "Dumating ang kaharian Mo. Nawa'y mangyari ang kalooban Mo sa lupa, gaya ng sa langit." (Mateo 6:10).

Habang hinahangad nating mas makilala at maunawaan ang plano ng kaligtasan ng Diyos, dapat nating pag-aralan ang Bibliya nang may paggalang at "saliksikin ang mga kasulatan" araw-araw. (Juan 5:39; Gawa 17:11). Sa paggawa nito, makakatanggap tayo ng malalaking biyaya at mapagtatanto na ang maluwalhating kaharian ng Mesiyas, bagaman hindi pa naitatag sa lupa, ay "malapit na, nasa pintuan na." Mateo 24:33

"Kaya Ba Ninyo"

Sa dalawang minamahal na alagad at sa kanilang ina, na humiling para sa kanila ng mga puwesto ng espesyal na pagiging malapit sa Guro sa kaharian, ipinaalam ni Jesus ang katotohanang ang anumang posisyon sa makalangit na kaharian ay mangangailangan ng pagtupad sa ilang mga kundisyon. Hindi sapat na sila ay tinawag sa pagiging alagad. Hindi sapat na isinuko nila ang lahat upang sumunod sa Panginoon; na sila ay kasama niya, natuto ng kaniyang mga pagtuturo at pumayag rito. Dapat mayroon pang karagdagan; kung hindi, maaaring hindi sila makapasok sa espiritwal na yugto ng kaharian.

Ipinahayag ng Guro ang mga kundisyong ito, na nagsasabing, "Kaya ba ninyong inumin ang kopang iinumin ko, at mabinyagan sa binyagang aking pagbibinyagan?" (Mateo 20:22). Ano ang ibig niyang sabihin? Ano ang kahulugan ng "kopa" at "binyaga" na tinukoy ni Jesus, na sinabi niyang hindi lamang nauukol sa kaniya kundi pati na rin sa mga magiging tapat niyang tagasunod?

Sinasagot natin na ang "sangkal" ni Jesus ay yaong tinukoy niya sa ibang lugar, nang sabihin niya, "Ang

sangkal na ibinigay sa akin ng Ama, hindi ko ba iinumina?" (Juan :18:11). Sa banal na kaayusan, itinakda na ng Diyos na ang sinumang pagkatiwalaan ng kaluwalhatian, karangalan, at kapangyarihan ng Mesiyang kaharian para sa pagpapala ng mundo, ay dapat munang magpakita ng katapatan na karapat-dapat sa karangalan at kaluwalhatiang iyon. Sa kaso ni Hesus mismo, ang tasa ay nangangahulugang lahat ng karanasang iyon ng paglilingkod, kahihiyan, pagdurusa, sakripisyo, at paghihirap, na tapat niyang tinitii sa loob ng tatlong taon at kalahati ng kaniyang ministeryo sa lupa, at na lubos niyang natupad sa Kalbaryo nang siya'y sumigaw, "Tapos na." Juan 19:30

Bilang mga alagad ni Cristo, dapat nating sundin ang halimbawang inilatag Niya para sa atin habang dinaranas natin ang katulad na mga karanasan gaya ng sa Kanya. Magiging matagumpay lamang tayo sa pagkamit ng pagiging kapwa tagapagmana kasama ang Guro sa Kanyang kaluwalhatian, karangalan, at kapangyarihan sa kaharian, kung una nating ipamalasan ang katapatan at katuparan sa pagdurusa, sakripisyo, at paglilingkod, habang tinatahak natin ang Kanyang mga yapak. Roma 8:17; 2 Timoteo 2:11,12

Nang ang Jesus ay nagsalita tungkol sa "binyag na ako'y binibinyagan," tinutukoy niya ang kaniyang binyag tungo sa sakripisyong kamatayan. Muling binanggit niya ito makalipas ang ilang sandali, na sinasabi, "May binyag pa akong dapat pagdaanan, at anong pagkabagabag ang nararamdaman ko hanggang sa ito'y matupad!" (Lucas 12:50). Ang tubig na binyag ng Panginoon sa simula ng kaniyang

ministryo ay simbolismo lamang ng kaniyang tunay na binyag. Ang kaniyang paglubog sa tubig, ang kaniyang paglibing dito, at ang kaniyang pag-ahon mula rito ay kumakatawan sa kaniyang paglubog sa sakripisyong kamatayan at ang kaniyang pagkabuhay na muli mula rito. Ang kaniyang tunay na binyag sa kamatayan ay naganap sa loob ng tatlong taon at kalahati, mula Jordan hanggang Kalbaryo. Nang siya'y sumigaw sa krus, "Tapos na," ibig niyang sabihin ay nakumpleto na ang kaniyang binyag tungo sa kamatayan. Siya'y muling binuhay mula sa kalagayang iyon ng binyag-kamatayan sa ikatlong araw ng , sa pamamagitan ng makapangyarihang kapangyarihan ng Ama, sa kaniyang kanan, na posisyong kaniyang palaging tutunghayan. Efeso 1:19-22; Colosas 3:1; Hebreo 1:1-3

Ito ang binyag ni Jesus. Ibig sabihin nito ay ang ganap na pagtalikod sa lahat ng karapatan sa lupa. Ngayon ay tinanong niya ang kanyang mga minamahal na alagad kung sila ba ay handa at may kalooban na sumunod sa kanya hanggang sa puntong ito – na maging tagapagbahagi ng kanyang tasa ng paglilingkod, sakripisyo, at pagdurusa, at ng kanyang binyag tungo sa kamatayan. (Roma 6:3-5). Sa pamamagitan lamang ng tapat na pagsunod sa kaniya maaari nilang asahang magkakaroon ng bahagi sa kaniyang makalangit na kaharian. Ang parehong prinsipyo ay nalalapat sa lahat ng tagasunod ni Jesus. Nasa bawat isa sa atin ang magpasya kung iinumina natin ang kaniyang tasa, at kung makikibahagi tayo sa kaniyang pagbibinyag sa kamatayan. Tanging ang mga mapagkumbaba at mapagsakripisyo sa sarili ang magkakaroon ng

kakayahan o kagustuhan na pumasok sa ganoong karanasan.

Sa pag-aangkop ng mga nauna sa mga pananaw tungkol sa kaharian na pinaniniwalaan ng marami, nararapat lamang na itanong natin ang mga katanungang ito. Paano magagamit ang mga damdaming iyon sa iba't ibang kaharian sa lupa? Kinakailangan bang makibahagi ang mga pinuno ng lupa sa mga paghihirap at sakripisyo ni Cristo hanggang sa kamatayan, bago sila makapaghari? Sa pamamagitan ba ng matinding kahirapan nakakamit ng sinuman ang pagiging miyembro sa mga institusyong lupaing tinatawag na simbahan ni Cristo? Nangangailangan ba ito ng pagpapawalang-saysay sa sarili upang makapasok dito? Ang lahat ba na kabilang dito ay "nilibing" kasama ni Cristo sa bautismo—sa kanyang kamatayan? Lahat ba sila ay nakikibahagi sa kanyang mga paghihirap? Tiyak na hindi! Tanging ang wastong pananaw sa makalangit na kaharian lamang ang akma sa iba't ibang pahayag na ito. Dapat nating makita na ito ang "mabuting mutya," na kailangang makamtan, na siyang dapat ipagpalit sa lahat ng iba pa. Mateo 13:46

"Kaya Namin"

Sa salaysay ng pangyayaring ito, sumagot ang mga alagad kay Jesus, "kaya namin," ibig sabihin, handa silang inumin ang tasa ng Guro at makibahagi sa kaniyang binyag. (Mateo 20:22). Hindi nila malinaw na alam kung ano ang ibig sabihin ng lahat ng ito; ngunit kaya at handa silang gawin ang anumang ipag-uutos ni Jesus. Kaya, ganoon din dapat ang lahat ng, tulad ng mga tapat na alagad na iyon, ay magiging "higit pa sa mga tagapagwagi" at

makibahagi sa Tagapagligtas sa kaluwalhatian, karangalan, at kawalang-kamatayan na ipinangako sa kanyang mga "miyembro ng katawan," ang simbahan. Roma 8:37; 2:7; 1 Corinto 12:27

Sa salaysay na pinag-uusapan, sumagot si Jesus sa mga alagad, "Tunay ngang iinumina ninyo ang aking kopa, at mababinyagan kayo sa binyagang aking pinagbabinyagan." (Mateo 20:23). Ang kagustuhan sa kanilang panig ang tanging makatuwirang hinihingi ng Panginoon sa kaniyang mga alagad. Wala sa atin ang may kapangyarihan at kakayahang taglay ni Jesus. Makasalanan tayo sa ating kalikasan. Siya ay "banal, walang sala, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanan." (Hebreo 7:26). Kaya naman, maaari lamang nating ipagkatiwala ang ating kalooban na gumawa ng mabuti. Kailangan tayong ilagay ng Panginoon sa kanyang pangangalaga at sa kanyang paaralan ng paghihirap at karanasan. Pagkatapos ay ibibigay niya sa atin ang mga aral na kinakailangan upang patunayan ang ating katapatan at katapat-puso, hanggang sa kamatayan. Kailanma'y kagalakan na dahil sa ating kahinaan bilang mga miyembro ng nahulog na lahi, naglaan ang Diyos para sa atin sa Tagapagligtas ng isang "maawain at tapat na punong pari." (Hebreo 2:17). Kaya nga, sa pamamagitan lamang ni Jesus tayo maaaring umasa na makamantan ang makalangit na kaharian.

Punong Alipin—Pinaka-Pinarangalan

Nagngalit ang ibang mga apostol dahil sina Santiago at Juan, kasama ang kanilang ina, ay gumawa ng ganoong kahilingan. (Mateo 20:24). Gayunpaman, nagbigay ang insidenteng ito kay Jesus ng pagkakataon upang itaguyod a ng mga alituntunin

na dapat mamahala sa kung ano ang bubuu ng kadakilaan sa Mesyanikong kaharian. Ang sinumang maglilingkod nang higit sa iba, nang may kababaang-loob at pag-ibig, ay sa gayon ay magpapakita sa Diyos ng mas mataas na pagiging karapat-dapat para sa isang mas mataas na kalagayan. (Galacia 5:13). Iba ito, ayon kay Jesus, sa karaniwang takbo ng mga bagay, kung saan ang pagiging panginoon ay karaniwang hindi kasama ang paglilingkod sa iba, kundi ang pagiging pinaglilingkuran. Lucas 22:25,26

Ang tuntunin ng kaharian ay ang siyang maglilingkod nang higit ay magkakaroon ng pinakamataas na karangalan. Si Jesus mismo ang pinakamataas na lingkod sa lahat. Kaya, ang kanyang katayuan ang pinakamataas sa kaharian ayon sa banal na pagtatalaga, at ang iba ay susunod sa kanya batay sa kung gaano nila taglay ang kanyang diwa ng pag-ibig, paglilingkod, pagsunod, at katapatan. Sinabi ng Panginoon sa kanyang mga tagasunod, "Sinumang nagnanais maglingkod sa akin ay dapat sumunod sa akin, sapagkat ang aking mga lingkod ay dapat naroroon kung nasaan ako. At parangalan din ng Ama ang sinumang maglilingkod sa akin." Juan 12:26